

lenni maščevati. Res je, da mu je bilo potem vino hudo do kapljenevga prihoda t. j. do 16. aprila t. l. Res je da je župniku koj po prihodu kaplana toliko odleglo, da se je vsaj pred stanovanjem pokazal Res je da je 5. maja t. l., ko so bili v St. Rupretu zopet volilni shodi, neget na zdravju kar naenkrat toliko pridobil, da je začel ta dan v farni cerkvi maščevati. (G. Župnik, le še dajte komu podpisati potrdilo, da dan še iz sobe niste šli! Vi ste gotovo sami mislili, da niste šli iz sobe, drugače ne bi učili: Kdor drugače misli, pa drugače govori, ta late.) Res je tudi, da je ob volitvah 14.-23. maja posobno dobro okreval. Res je torej, da so letosne volitve bile za tukajšnjega župnika, posobno izdatno zdravilo. — Dalje pravi župnik da je slučaj o neki ženi, kteri je baje za pogreb preveč računal, edini v njegovi službi tukaj. Torej je bilo v Vaši službi drugod več takih ljudi, ki so kaj s svojimi možgani mislili?!? — Župnik pravi dalje, da „ima totični tožitelj, tukaj s podpisanim označuje“ do njega sorastro kratek čas sem“, tega pa ne pove, da ima on sovraštvo do podpisanega že dolgi čas sem in da mu odreka pravico na šolskem svetu drevesca saditi ter da si prisvoja celo uradce nad šolskim svetom. Dalje pravi, da je tega „tožitelja“ enkrat posvaril zasebno. Kakšno zasebno je bilo sem pojasnil c. kr. poštne direkciji in on je dobil svojo lekcijo. In to je zasebno, če pridej jaz v urad c. kr. poštne nabiralnice v poštnih zadavah?!? Sicer pa nima župnik z menoj „zasebno“ popolnoma nič opraviti, ker si jaz kaj tsege sploh ne pustim domasti. „Drugega naročnika „Štajerca“ nisem kot počas napadel“, pravi župnik dalje. Torej prvega je napadel kot počas. Iz te kolobocije bi lahko sklepal se, da sem jaz jeden (menda prvi) imed teh dveh naročnikov. Prosim, da mi poštite, da do sedaj nisem bil Vaš naročnik. — Kako pa mene tukajšnja duhovnika ljubita, krščansko ljubita, naj pojasci sledče: Župnik Mojžišek je stremil po občinskih zigelnih še predno sem jaz v St. Rupert prišel; vendar so bili isti dne 15. 3. 05 meni poverjeni. Lehko si mislite, da je bil radi tega ogenj v strehi. Od tistega časa je v tem oziru (v drugih ozirih že prej) vedno proti meni ruval, a brez uspeha. Letos pa je pobral mastno tozadenvno kost v zehini volil imenika, iz katerega so bili nekateri volilci pomotoma (kakor se je povsed dogodilo) izpuščeni. Slikal me je za to odgovornega; predstavljal ljudstvu kod njih sovražnika, ker nisem našel vsakega volilca (reklamacijski rok pri njem nič ni); poklical na pomoč župnika Časl-a iz St. Lenarta, da bi še on podkušil radi imenika tiste odbornike proti meni, ki spadajo v faro St. Lenart vsaj župan Jožef Bešovšek te tako; ta mi je pojasnjeval intrige tako in jaz sem prve dni maja t. l. županu opravljanje občinske pisarje odpovedal. Dne 3. 6. t. l. jo je prevzel z veliko častjo kaplan Anton Penič (tudi Kranjc), ki jo opravlja v kapljenski kuhinji in katere baje primanjkuje cvenka za vedno čepenje v krčmi svojega sestrega somišljenika Oblaka: — Kako zvesto pa opravlja ta službo občinskega tajnika, kaže to, da mu je blizu 24 prostih ur na dan premo, kajti zadnjo nedeljo je ta posel že pričneva prevzela. Rekel je, da bi moral okoli 40 ženskam vabila za stavljene osopnic pisati, a on tega nebo pisal, ampak pove tem načinom (s priznico), da mora vsaka ženska določeni uru gotovo s svojim otrokom na določeni kraj priti. — No jaz mu pisarijo iz srca privoščim; farovško malho pa tudi ta služba ne bo napolnila, ker nima dna. Vzrok, da nima dna, je „Stajerc“ v jedni letosnjih številki popisal. Za danes naj bo dosti. Vem pa še za kako fino maslo, ki se bo topilo po glavi župnika Mojžišeka in drugih, če bo treba. Na svidenje pri Filipih gospod župnik!

Franc Zupančič, nadučitelj.

Celjski okraj. Velikanska občna blamača! Kakor že skoraj vsi časniki, slovenski in nemški, tako še naj „Stajerc“ prineše, kako strahovito, je finančni komiser dr. Povalej, kot kandidat od kraja do konca, povzrod pogorel, katerega so na premognih priznaliča že takoreča za visoko članane svetnike proslavljali. Pri shodih je dovolj večidel „laupass“, ako se ni skril, ali pa je bil preprič. Po dokančani volitvi pa se je naj-

poprej „Marburger Zeitung“ iz njega norčevala, koliko denarja da je potrosil in koliko dela se mu je ta čas nakopičilo, a ostal je, kar je bil, in nič več. To menda kaže, da on tudi v Mariboru ni posebno priljubljen. Pri prvi obravnavi na njegovo tožbo zoper nektere volilice od „Narodne stranke“ bil je zaradi ničnih stvari odslovljen in zatoženi so se mu smeiali, ter ga potem oni tožili, ker jih je med drugim za „glavne razgrajače“ imenoval. Pri drugi obravnavi je bil on potem obsojen na plačilo 50 K čitalnici v Vojsniku, 25 K za šolsko kuhinjo v Vojsniku, in 65 K za narodni sklad, skupaj 140 kron, ter je v „Nar. Listu“ vse razdalitve preklical. Ako je dr. Korošec kot urednik lažnjivega in zvitega časnika „Slov. Gosp.“ toliko mogočen, da hoče kakor „ploha ali nalin“ vse preploviti, zakaj pa svojemu udano, podložnemu kandidatu ni hotel ali ni mogel pomagati? ! Kaj pa vsi drugi ropotači, dekanji, župniki in razojeni kaplani iz celjskega in vranskega okraja, naj ktemu porečeo, ki so poprej na svetem mestu dr. Povaleja za najboljšega poslance v državni zbor kakor svetnika med zvezde kovali? — Ni čudno, da je tudi dr. Ploj „sveti hlimbi“ hrbet obrnil, v žepu pa jim kaže figo. . .

Pišece. Prvaški listi so zatrobili v svet, da je občina Pišece imenovala svetnika Sittarja, sodnika v Brežicah, častnim občanom. O kaka budalost! Vi očetje, kakšne zasluge pa ima ta „svetnik“ za našo občino? — Nič! — O pač! Naš malo očka župan jo pa pogrunčajo! Mislili so pač: No, saj mi bode pomagali, da svojo ženo preganjam kolikor morem. Da pa svet izve, se pove, kolikokrat je bil tepeu naš župan od svoje žene. Ko bi on za vsak udarec goldinarabil, bil bi že miljonar. Ševe, on je odišel zdaj nekam k Mariboru. Ženo pustil brez vsega, da reva tava kakor senca semterja. Ali poštnejaki se bodo pobrigali za njo. Ta „rihter“ je hud pristaš tiste „smešne zvezze“, ali za razločitev zakona je bil lansko leto; saj je rekel: jaz se prvi podpišem! Morda Vam pa Sittar da tiste stotake katere sta Agrež in Vršec zatožila pri stavku nove šole? Agrež je propadel in Vi očetje ste sklenili, naj občina plača stroške, zato ker je Agrež klerikalec. Ako bi Veršec propadel, gotovo bi moral on sam plačati. Kakšno korist imamo od tega? Od nas grejo fantje v druge kraje, pa tozijo: bolje bi se mi godilo, ko bi nemško znal; tu pa stoji cela vojašnica, pa še pošteno brati se ne uče! Kaj Vi Volavšek, Gerec et Comp, Vam ni treba bilo nemščine, da ste prišli k boljem kruhu? ! Prvi je bil svoje dni glažer, drugi pa vaški pastir. Prosili bi vas da bi pokazali bilanco v stavbi nove šole... Kaj pa diploma? Kje jo boste kupili ter svetniku na njegovo visoko čelo obesili? Ali jo boste Vi plačali? O kaj še, občina naj plača! Ali vedite, da se Vaše ure vtekajo v občinskem zastopu. V kratkem imenujte častnim občanom osebe, ki imajo večjo zaslugo v občini kakor Sittar; to so tistih šest, katere je neki volilec volil lansko leto v občinski zastop, ki bi gotovo bolje skrbeli za blagor občine kakor Vi! Vaše imenovanje se nam tako zdi kakor dejstvo, da je neki angleški lord v starih časih ko so doktorate pod roko za dober denar prodajali, da premirati svojega osla doktorjem filozofije. . .

Eden izmed 18 v Pavlovasi
Sv. Barbara v Halozah. Hvaležnost je lepa navada, ali naš nadučitelj Ogorelec je ne pozna. Pred kratkim je baje rekel: „Kaj boste volili tega Orniga; ta človek misli še bog postati.“ Ali ni to škandal? Ogorelec psuje tistega, ki mu je dal že toliko zasluziti! G. nadučitelj, sleherni človek mora imeti malo sramote!

Sv. Urban pri Ptiju. Nova pot v Janšovce se je pričela graditi. Kako lepo se izvršuje delo! Človeka veseli, ko vidi pametno gospodarstvo zastopila našega okraja. Hvala vam, g. načelnik Ornig da se tako zanimate za nas kmete! Vse zaslubi pri nas, vsak si nekaj pomore pri tem delu in ako pomislimo, da ostane ves denar zopet pri nas, delamo pač še z večjim veseljem, da izvršimo to, kar smo od prvakov 20 let zamanj pričakovali. . .

Iz Možiče na Koroškem. Dragi „Stajerc“, pri nas je bilo dosedaj čisto mirno. Lansko leto pa

smo dobili novega mežnarja. To človeče je pričplalo raztrgano in izstradano k nam kakor najslabši begun iz tridesetletne vojske. Od začetka smo mislili, da sploh govoriti ne zna; tudi se je reklo da na uro ne pozna. Mož nikoli v pravem času ne zvoni; pozabi celo večno luč zvoniti in to zato, ker ga politika bolj skrbi kakor pa njegova služba. Ko se mu je pa plača zvišala, se je malo obral in postal jako kunšten; bil je menda celo na univerzi, kjer se učijo kurjih teatrov. Pred volitvami je bil pa ravno toliko doma kakor matč sušča meseca; najbolj skriti drvar visoko v Peci ni bil varen pred njegovim klerikalnimi kremlji. Kede pa ti je zvišal plačo — če ne tisti ferdaman naprednjaki? ! Poboljšaj se!!! Ostani doma in piskre klampaj, saj pravijo da drnega ne znaš. Repenčiš se v „Miran“, da imaš šibo za nežni spol; mi imamo pa sredstvo, da jo bodes popihal za tvojim bratom, ki jih je pri agitaciji taku nabasal, da jo je odkuril in nihče ne ve kam. Tebi, suhi Miha, pa svetujemo da premišljuješ četrto božjo zapoved, politiko pa pusti pri miru. Pravijo da se imaš le kratkovnosti svoje babice zahvaliti, da smeti hlačice nositi. Ali še več kako se je pred nekaj leti izrazil neka Evina hčer o tebi? Prihodnji pa okratčimo celo osobje kurjega teatrica. Tebi pa svetujemo, ne vlači poštenih mož po klerikalnih cunjah in ravno tistih ki so ti plača zvišali; sicer pa bodes tako v kratkem hladil v špekamri tvojo izobraževalno glavo.

Oklic!

V Mihovcih in Dragonjcih na dravskem polju je uničil velikanski požar čez 30 poslopij, vso kromo in več živine. Škoda je izredno občutna in pomoč nujno potrebna.

Obračamo se do milosrđnih ljudi, naj takoj pomagajo, vsak po svoji moči. Kdor hoče vsaj malo v ta namen podeliti, vpošlje naj denar upravnosti „Štajerca“.

Na pomoč za bližnega!

Novice.

Škofje proti politikujoči duhovščini. „Marburger Zeitung“ piše: „Proti politični agitaciji duhovščine so se izjavili razni škofi. Med drugimi je pisal nadškof dalmatinski sledče besede:

„Da imajo duhovniki svoje pametno politično prepričanje, da izvršijo svojo volilno pravico, tega jim nikde ne brani. Ali da se postavijo na celo agitacije in se živahnodležeju strankarskega boja to je zanje na vsak način nečastno in mi jim to preprečimo po vseh cerkvih in svetih postavah, ker to ni njih poklic. Poklic duhovnika je poklic miru in ljubezni. Duhovniki morajo v svoji nebeski ljubezni, katera jih naj navdušuje, vse na rede in stranke z isto ljubezni obsegati. Oni morajo s tistimi, ki ne soglašajo z njimi, potrežljivost imeti in ljudstvu medsebojno ljubezen pridigovati.“

Škof Bonamelli v Kremani piše:

„Za-me, to povem odkrito, je bolest, ako vidim duhovnika, ki se vrže v volilne boje, s katerimi je toliko jeze, osebnih interesov, sovražstva, obrekovanja strank združenih. Duhovniška skupnja se v takem boju zmučka in celo straga. Za-me je duhovnik v Kristovem duhu, katerega naj zastopa, mož mira, oče vseh. Zato naj ne bode nikdar voditelj strank in naj ne podpira ne tega ne onega kandidata. Dušni blagor vernikov tega ne dopušča in poklic pastirja in očeta se ne da s tem zdržužiti.“

Ko je bil izvoljen škof Ketteler v Maincu,

pisal je sledče:

„Odkar sem vstopil v duhovniško stužbo, ločil sem se od vseh političnih strank, da živim izključno svojemu poklicu. Sveti nazor mi je, da celo svoje življenje ne pripadam nobeni politični stranki, ker se čutim vsem ljudem, vsaki politični stranki kot dolžnik, katerim moram kot služabnik Gospodov in oznanjevalec božanskih naukov v dušni blagor svoje moči darovati.“

Kardinal Newmann zopet je dejal:

„Kdor se dotakne politike, ta se dotakne smole. Nikdar ne v politiki, temveč v krščanski vzgoji svoje občine naj isče duhovnik svojo čast; slab je duhovnik podučen in slab se godi njegovi občini, aki isče modrost namesto v evangeliju v političnih spisih in govorih.“

Tako govorijo, pišejo in delujejo učeni in pobožni cerkveni knezi, katerim naši hujšački niti vode prinesi ne smejo. Začudenici so rekli pagani o prvih kristijanah: Glejte, kako se lju-